Raad van State

200707084/1.
Datum uitspraak: 29 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

[redacted],
appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/4174 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 6 september 2007 in het geding tussen:

en

de minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 31 januari 2006 heeft de minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van
(hierna: de vreemdeling) om haar een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 29 december 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 september 2007, verzonden op 7 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

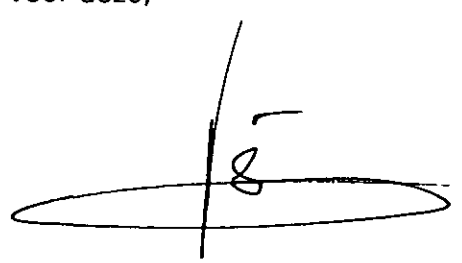
w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 januari 2008

91-555.
Verzonden: 29 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

A10

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 07 / 4174

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 6 september 2007

in de zaak van:

geboren op , van Turkse nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde: mr. J. Singh, advocaat te Haarlem,

tegen:

de minister van Buitenlandse Zaken,
verweerder,
gemachtigde: mr. W. Vrooman, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

1.1 Eiseres heeft op 22 november 2005 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) voor het doel verblijf bij grootmoeder, . Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 31 januari 2006 afgewezen. Eiseres heeft tegen het besluit op 27 februari 2006 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 29 december 2006 ongegrond verklaard. Eiseres heeft tegen dit besluit op 26 januari 2007 beroep ingesteld.

1.2 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 31 mei 2007. Eiseres is vertegenwoordigd door een kantoorgenoot van haar gemachtigde, mr. K.E.M. de Wit. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.

2.2 Ingevolge artikel 72, tweede lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een mvv, voor de toepassing van hoofdstuk 7 "Rechtsmiddelen" van de Vreemdelingenwet 2000 gelijkgesteld met een beschikking omtrent een verblijfsvergunning regulier gegeven krachtens deze wet.

zaaknummer: AWB 07 / 4174

2.3 Verweerder pleegt de aanvraag tot het verlenen van een mvv te toetsen aan de voorwaarden die worden gesteld voor het verlenen van een verblijfsvergunning in Nederland.

2.4 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, Vw kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven in het gezin van een of meer Nederlanders en die naar het oordeel van de minister in het land van herkomst geen aanvaardbare toekomst heeft.

2.5 Regels over de toepassing van deze afwijzingsgrond zijn neergelegd in het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb). Ingevolge artikel 3.28, tweede lid, Vb kan de verblijfsvergunning regulier onder een beperking verband houdend met verblijf als pleegkind worden verleend aan de minderjarige vreemdeling die als pleegkind in Nederland wil verblijven.

2.6 Ingevolge het beleid vervat in B3/3.3. van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) geldt als voorwaarde dat naar het oordeel van de minister voor het kind geen aanvaardbare toekomst is weggelegd in het land van herkomst doordat er ten aanzien van het kind sprake is van zodanige omstandigheden, dat het niet of bezwaarlijk door in het land van herkomst wonende naaste bloed- of aanverwanten kan worden verzorgd. Zulks wordt in het algemeen niet aangenomen van een kind dat bij zijn ouders verblijft in minder welvarende omstandigheden, voor zover die omstandigheden overigens ter plaatse als normaal zijn te beschouwen.

2.7 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder d, Vw kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid.

2.8 Ingevolge 3.77, eerste lid, aanhef en onder c, Vb kan de aanvraag voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder d, Vw worden afgewezen wegens gevaar voor openbare orde indien de vreemdeling ter zake van een misdrijf is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf, tot een taakstraf of tot een onvoorwaardelijke geldboete, dan wel indien hij ter zake van een misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard.

2.9 Ingevolge het eerste lid van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voor zover thans van belang, heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economische welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.10 Indien op grond van het nationale recht geen aanspraak op toelating bestaat, pleegt verweerder naar aanleiding van de aanvraag te onderzoeken of artikel 8 EVRM tot verlening van een mvv noopt.

2.11 Op 3 oktober 2003 is de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 (PbEG L 251, Richtlijn 2003/86) inzake het recht op gezinshereniging van de Raad van de Europese Unie (de Raad) in werking getreden.

2.12 In artikel 1 van Richtlijn 2003/86 is bepaald dat het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.

2.13 De rechtbank betrekt bij de beoordeling de volgende feiten. De vader en moeder van eiseres zijn gescheiden. Na het overlijden van de moeder van eiseres wilde de vader van eiseres niet voor haar zorgen. Eiseres heeft daarom op 2 oktober 1998 een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning regulier voor verblijf bij grootouders. Bij besluit van 20 mei 1999 is de aanvraag afgewezen. Eiseres heeft hiertegen bezwaar gemaakt. Bij besluit van 3 november 1999 is het bezwaar ongegrond verklaard. Eiseres heeft hiertegen beroep ingesteld. Bij uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 10 juli 2001 (AWB 99/10380 en 99/10377) is het beroep ongegrond verklaard en de verzochte voorlopige voorziening afgewezen. Op 16 augustus 2001 zijn een herzieningsverzoek en een voorlopige voorziening ingediend, welke zijn afgewezen bij uitspraak van 13 juni 2003 van deze rechtbank en nevenzittingsplaats (AWB 01/39845). Vervolgens heeft eiseres op 25 september 2003 opnieuw een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier voor verblijf bij grootouders ingediend. Bij besluit van 30 augustus 2004 is de aanvraag afgewezen wegens het ontbreken van een mvv. Eiseres heeft hiertegen op 10 september 2004 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 2 december 2004 is het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Bij uitspraak van 7 februari 2005 is het verzoek om een voorlopige voorziening eveneens niet-ontvankelijk verklaard. Op 18 november 2005 heeft eiseres Nederland onder toezicht verlaten. De in Turkije woonachtige tante van eiseres wil haar niet verzorgen. Eiseres verblijft daarom op dit moment bij een vriendin van de familie, in Turkije.
Ten slotte is eiseres twee maal veroordeeld, te weten op 30 juni 2005 wegens overtreding van artikel 255, tweede lid, Wetboek van Strafrecht (valsheid in geschrifte) en op 27 juli 2005 wegens overtreding van artikel 310 en 311, eerste lid, aanhef en onder 4, Wetboek van Strafrecht (winkeldiefstal).

2.14 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit – samengevat – op de volgende standpunten gesteld. De aanvraag voor een mvv dient te worden afgewezen omdat geen grond bestaat voor het oordeel dat eiseres in Turkije geen aanvaardbare toekomst zal hebben. Eiseres heeft nimmer beschikt over een geldige verblijfstitel voor Nederland. De banden die eiseres gedurende haar illegaal verblijf in Nederland heeft opgebouwd, worden daarom niet gezien als bijzondere omstandigheden om eiseres verblijf toe te staan. Voorts is eiseres inmiddels meerderjarig, zodat dit een reden te meer vormt om van haar te verwachten dat zij zichzelf staande kan houden in Turkije, eventueel met financiële ondersteuning van familie in Nederland. De gezondheidsomstandigheden van eiseres en haar grootmoeder vormen evenmin een reden om aan haar verblijf toe te staan. Het beroep op van eiseres Richtlijn 2003/86 wordt niet gevolgd. Ten slotte is gebleken dat eiseres recent twee maal is veroordeeld, hetgeen ook met zich meebrengt dat de mvv dient te worden afgewezen. Voorts is niet sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

zaaknummer: AWB 07 / 4174

2.15 Eiseres heeft hiertegen in beroep – samengevat – het volgende tegen aangevoerd. Verweerder heeft ten onrechte de aanvraag voor verlening van een mvv afgewezen. Eiseres kan in Turkije niet worden opgevangen door familieleden. De tante van eiseres kan niet voor haar zorgen en heeft evenmin voldoende financiële middelen om voor eiseres te zorgen. Voorts is van illegaal verblijf in Nederland nooit sprake geweest. Eiseres is tussen oktober 1999 en februari 2005 bijna onafgebroken in procedure geweest ter verkrijging van een verblijfsvergunning. Eiseres is door haar grootmoeder opgevoed. Er is sprake van more than normal emotional ties tussen eiseres en haar grootouders. Ook is de stelling van verweerder dat de gezondheidstoestand van eiseres en haar grootmoeder geen reden vormen om aan eiseres verblijf toe te staan, niet nader gemotiveerd. Voorts dient verweerder op grond van artikel 3.77 Vb een belangenafweging te maken. Gezien de jonge leeftijd van eiseres toen zij de misdrijven heeft begaan, dient de belangenafweging in haar voordeel uit te vallen. Ten slotte kan eiseres wel een geslaagd beroep doen op Richtlijn 2003/86.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.16 De rechtbank is van oordeel dat er onvoldoende grond bestaat voor het oordeel dat eiseres in Turkije geen aanvaardbare toekomst heeft. Eiseres is in Turkije geboren en zij heeft tot 1998 in Turkije gewoond. Niet is gebleken dat zij zichzelf niet in Turkije kan handhaven. Daarbij weegt de rechtbank mee dat eiseres inmiddels meerderjarig is geworden.

2.17 De stelling dat eiseres in Turkije niet door familie of aanverwanten kan worden opgevangen, wordt evenmin gevolgd. Uit de verklaring van 10 december 2004 van de maatschappelijk werker, de heer blijkt wederom dat de hoofdoorzaak dat de tante eiseres niet in Turkije wil opvangen, gelegen is in de slechte sociaal-economische positie van de tante en haar gezin. Zoals reeds eerder in de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 10 juli 2001 is geoordeeld, is hierdoor niet sprake van zodanige omstandigheden dat eiseres niet of bezwaarlijk door in het land van herkomst wonende tante kan worden verzorgd. In de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats naar aanleiding van het herzieningsverzoek op 13 juni 2003 is het voorgaande bevestigd. Daarbij neemt de rechtbank, evenals de in de voorgaande uitspraken, in aanmerking dat eiseres door hier ter lande verblijvende bloed- of aanverwanten, voor zover noodzakelijk, financieel kan worden ondersteund.

2.18 Eiseres heeft voorts een beroep gedaan op artikel 8 EVRM. Niet in geschil is dat er sprake is van gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen eiseres en haar grootmoeder. Bezien zal eerst moeten worden of de weigering om aan eiseres verblijf hier te lande toe te staan inmenging in dit gezinsleven vormt. De rechtbank is van oordeel dat dit niet het geval is, omdat eiseres nimmer in het bezit is geweest van een verblijfstitel, die haar tot het uitoefenen van het gezinsleven hier te lande in staat stelde.

2.19 Vervolgens dient te worden bezien of op verweerder een positieve verplichting rust om uitoefening van het familie- en gezinsleven met de hoofdpersoon in Nederland mogelijk te maken. Bij de vaststelling of er een positieve verplichting voor verweerder aanwezig is, dient een belangenafweging te worden gemaakt. Hierbij dienen de feiten en omstandigheden in het individuele geval in ogenschouw te worden genomen,

waaronder de vraag of er ernstige belemmeringen bestaan om het gezinsleven in een ander land uit te oefenen.

2.20 Volgens vaste jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, wordt bij de afweging of familiehereniging met meerderjarige kinderen op grond van artikel 8 EVRM moet worden toegestaan, meegewogen dat 'relationships between adult relatives do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties". Daarmee wordt gedoeld op de vraag of tussen eiseres en de hoofdpersoon een van de gebruikelijke ontwikkeling afwijkende relatie tussen grootmoeder en meerderjarig kind bestaat, c.q. is ontstaan, die heeft geleid tot emotionele banden die afwijken van hetgeen normaliter mag worden verwacht. Gebruikelijk is immers dat een kind bij of na het meerderjarig worden een afgescheiden gezin, c.q. huishouden, gaat vormen, emotioneel enige afstand neemt.

2.21 In onderhavig geschil is niet aannemelijk gemaakt dat de band tussen eiseres en de hoofdpersoon zodanig bijzonder is dat moet worden aangenomen dat sprake is van aanvullende elementen van bijzondere afhankelijkheid waardoor een meer dan de normale emotionele band tussen hen moet worden aangenomen. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt.

2.22 De omstandigheid dat eiseres vanaf oktober 1998 tot november 2005 bij de hoofdpersoon in Nederland heeft verbleven en door haar is verzorgd, toont weliswaar aan dat eiseres en de hoofdpersoon een sterke emotionele band hebben, maar is onvoldoende om te oordelen dat sprake is van een de normale emotionele band overstijgende, bijzondere afhankelijkheid.

2.23 Voor zover eiseres betoogt dat thans sprake is van more than normal emotional ties omdat eiseres na haar terugkeer naar Turkije psychische problemen heeft ondervonden, is de rechtbank van oordeel dat deze omstandigheid in dit geval een dergelijke afhankelijkheid niet meebrengt. Uit de verklaring van van 17 januari 2006 en de verklaring van het ministerie van gezondheid van 8 februari 2006 blijkt immers slechts dat eiseres psychische problemen heeft omdat zij zich in Turkije niet kan aanpassen, zij niet naar school kan en zij geen vriendschappen heeft kunnen sluiten. Uit het gebruik van de bewoordingen in deze verklaringen valt af te leiden dat eiseres met tijdelijke aanpassingsproblemen kampt. Uit de verklaringen valt niet af te leiden dat zij blijvende psychische problemen heeft zodat de blijvende overkomst van eiseres naar Nederland medisch noodzakelijk is voor haar psychisch herstel.

2.24 Voorts merkt de rechtbank in het kader van de belangenafweging nog op dat de medische problemen die de hoofdpersoon ondervindt, eveneens onvoldoende zijn om uit te gaan van more than normal emotional ties. Eiseres is niet diegene die deze psychische problemen ondervindt, zodat deze psychische problemen in wezen geen betrekking hebben op een belang van eiseres om zich nu juist in Nederland te vestigen, en daarom haar belang niet zwaarder doet wegen dan het belang van verweerder bij het handhaven van een restrictief toelatingsbeleid.

2.25 Ten slotte heeft verweerder de omstandigheid dat eiseres tweemaal is veroordeeld eveneens ten nadele van eiseres, kunnen meewegen bij de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM. De omstandigheid dat verweerder dit punt niet reeds in het besluit in primo aan eiseres heeft tegengeworpen is onvoldoende voor een ander

oordeel, aangezien in de bezwaarfase sprake is van een volledige heroverweging en tijdens de hoorzitting in bezwaar aan de gemachtigde van eiseres de gelegenheid is geboden op dit punt te reageren.

2.26 De verwijzing van de gemachtigde van eiseres ter zitting naar de brief van de staatssecretaris aan de Tweede Kamer van 21 februari 2007, met bijlage, (Tweede Kamer, vergaderjaar 2006-2007, 19 637, nr. 1131) omtrent de weging van criminele antecedenten, leidt niet tot een ander oordeel. Voornoemde brief is immers in het kader van de zogeheten schrijnende zaken (oftewel 14/1 brieven) opgesteld en derhalve hier niet aan de orde.

2.27 Verweerder heeft de belangenafweging derhalve in het nadeel van eiseres kunnen laten uitvallen, zodat er geen positieve verplichting is om het toestaan van permanent verblijf van eiseres familieherenigingen hier in Nederland mogelijk te maken. Er is derhalve geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

2.28 *Ten slotte heeft eiseres een beroep gedaan op de Richtlijn 2003/86.* Deze rechtbank en nevenzittingsplaats heeft reeds eerder in een uitspraak van 19 juli 2007 (AWB 06/22750, ter informatie bij deze uitspraak gevoegd) geoordeeld dat Richtlijn 2003/86 niet van toepassing is in het geval de hoofdpersoon de Nederlandse nationaliteit en een nationaliteit van een derde land heeft. De rechtbank neemt de overwegingen uit voornoemde uitspraak hierbij over en concludeert dat Richtlijn 2003/86 niet van toepassing is op de hoofdpersoon en eiseres, aangezien de hoofdpersoon de Nederlandse en de Turkse nationaliteit heeft.

2.29 De rechtbank zal het beroep derhalve ongegrond verklaren.

2.30 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

zaaknummer: AWB 07 / 4174

3. **Beslissing**

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.T.B. de Vries, rechter, en op 6 september 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. A.W. Martens, griffier.

Afschrift verzonden op: 07 SEP. 2007

Coll:

Rechtsmiddel
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet worden ingesteld door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Voor eensluidend afschrift
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Marktplein 23
2132 DA Hoofddorp
Tel. 023-5563790
Fax 023-5563799
adv@roestsingh.nl
www.roestsingh.nl

ROEST SINGH ADVOCATEN

Advocaten & Procureurs:
mr. J. Singh
mr. drs. E. Oversier
mw. mr. A. Khan
mr. M. Raaijmakers

Juridisch medewerkers:
drs. J.E. Groenenberg
S. Singh

AAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
- 5 OKT 2007
ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geeft eerbiedig te kennen:

hierna te noemen appellante, verblijvende in Turkije, te dezer zake domicilie kiezende te 2132 DA Hoofddorp aan het Marktplein nr. 23, ten kantore van de advocaat **mr. J. Singh** die in deze bepaaldelijk gevolmachtigd is het hoger beroep in te dienen;

Op 22 november 2005 heeft appellante een aanvraag om verlening van een mvv ingediend. Bij beschikking d.d. 31 januari 2006 is deze aanvraag afgewezen. Appellante heeft hiertegen op 27 februari 2006 bezwaar gemaakt. Bij beschikking d.d. 29 december 2006 is het bezwaarschrift ongegrond verklaard. Hiertegen heeft appellante op 26 januari 2007 beroep ingesteld. Het beroepschrift is 31 mei 2007 ter zitting bij de rechtbank Haarlem behandeld. Bij uitspraak d.d. 6 september 2007, verzonden op 7 september 2007, is het beroep ongegrond verklaard. Appellante kan zich met deze uitspraak niet verenigen en wenst hiertegen in hoger beroep te komen en voert de navolgende grieven aan tegen de bestreden uitspraak.

Grief 1:

In rechtsoverweging 2.22 heeft de rechtbank als volgt overwogen; *"de omstandigheid dat eiseres vanaf oktober 1998 tot november 2005 bij de hoofdpersoon in Nederland heeft verbleven en door haar is verzorgd, toont weliswaar aan dat eiseres en de hoofdpersoon een sterke emotionele band hebben, maar is onvoldoende om te oordelen dat er sprake is van een de normale emotionele band overstijgende, bijzondere afhankelijkheid"*. Appellante stelt dat de rechtbank een onjuiste afweging heeft gemaakt.

- Ten onrechte heeft de rechtbank niet onderkend dat er tussen appellante en referente sprake is van "more then emotional ties". Appellant is langdurig door referente, haar grootmoeder,

ROEST SINGH ADVOCATEN

verzorgd. Hierdoor is er tussen appellante en referente een band ontstaan welke verder gaat dan de normale band tussen kleinkinderen en grootouders. Hierbij dient tevens rekening te worden gehouden met het feit dat de moeder van appellante is overleden op het moment dat appellant nog zeer jong was, terwijl haar vader geen contact met haar wil. Referente is dan ook de enige opvoeder die appellante gehad heeft. Referente heeft gedurende lange tijd de taak van de moeder gehad. Dit heeft geleid tot de bijzondere band tussen appellante en referente. De rechtbank heeft weliswaar geoordeeld dat er sprake is van een sterke emotionele band tussen appellante en referente, doch ten onrechte heeft de rechtbank heeft de rechtbank geoordeeld dat er geen sprake zou zijn van "more then emotional ties".

- Appellante stelt dat de rechtbank gezien hetgeen door appellante naar voren is gebracht, ten onrechte heeft nagelaten te motiveren waarom er geen sprake zou zijn van "more then emotional ties". Appellante meent dat de bestreden op dit punt tevens onvoldoende is gemotiveerd. Uit de tekst van artikel 30 van het wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering blijkt dat de rechter zijn uitspraak deugdelijk dient te motiveren. Op deze wijze is het voor partijen mogelijk zich rekenschap te geven van de juistheid van de uitspraak. Nu de rechtbank ten onrechte heeft nagelaten aan te geven waarom er wél sprake is van een "sterke emotionele band" maar niet van "more then emotional ties", is de uitspraak niet op deugdelijke wijze gemotiveerd. Het is voor appellant immers niet na te gaan op grond waarvan de rechtbank tot dit oordeel is gekomen. Ook hierom kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven.

Grief 2:

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.28 overwogen dat appellant geen beroep op de Richtlijn 2003/86/EG zou kunnen doen omdat referent zowel over de Nederlandse als de Turkse nationaliteit beschikt. Appellante stelt dat deze overweging van de rechtbank onjuist is.

- Appellante stelt voorop dat de omstandigheid dat referente naast de Turkse nationaliteit, ook de Nederlandse nationaliteit heeft, niet maakt dat aan de Turkse nationaliteit geen enkele belang meer kan worden toegekend. De Turkse nationaliteit van referente is een "actieve" nationaliteit. Zij maakt nog veelvuldig gebruik van deze nationaliteit. Het is niet zo dat door het verkrijgen van het Nederlanderschap, de Turkse nationaliteit nog slechts op papier zou bestaan. In het

ROEST SINGH ADVOCATEN

onderhavige geval wenst referente in onderhavige procedure gebruik te maken van haarrechten als Turkse onderdaan. Appellante stelt dat dit een keus is welke referente zelf kan maken. Per situatie kan referente beoordelen welk paspoort, en welke nationaliteit, zij wenst te gebruiken. Het kan niet zo zijn dat de Nederlandse overheid aan referente voorschrijft in welke gevallen zij welke nationaliteit moet dan wel mag gebruiken. Appellante stelt dat het onderhavige geval duidelijk is: Referente is een Turkse, die tevens de Nederlandse nationaliteit bezit. Als Turkse kan referente een geslaagd beroep doen op de Richtlijn. Indien, zoals de rechtbank stelt, dit niet mogelijk zou zijn, wordt referente beperkt in de rechten welke haar als Turkse onderdaan toekomen. In dat geval wordt aangegeven dat de Turkse nationaliteit ondergeschikt aan de Nederlandse nationaliteit wordt geacht, aangezien het wordt toegestaan de rechten van Turkse onderdanen te beperken indien er conflicterende belangen zouden zijn met de Nederlandse nationaliteit.

- Appellante stelt dan ook dat zij weldegelijk een geslaagd beroep op de Richtlijn kan doen. Het feit dat referente ook over de Nederlandse nationaliteit beschikt maakt dit niet anders. De rechtbank heeft miskent dat verweerder zich ook beleidsmatig heeft op de toepasselijkheid van de bepalingen van de Richtlijn vastgelegd voor zover het gaat om gezinshereniging met Nederlanders. Verweerder heeft door het opnemen van de anti-discriminatiebepalingen in de Vc aangegeven dat er geen rechtvaardigingsgrond bestaat voor een onderscheid tussen Nederlanders die om gezinshereniging verzoeken en derdelanders die dat doen. Afschaffing van de anti-discriminatiebepalingen in de Vc is in strijd met het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel en tevens in strijd met artikel 1 Grondwet.

- Tevens stelt appellante dat het oordeel dat de dubbele nationaliteit van referente maakt dat in het onderhavige geval geen beroep op de Richtlijn gedaan zou kunnen worden, in strijd is met het doel van de Richtlijn. Blijkens de preambule van de Richtlijn, is het doel van de Richtlijn dat derdenlanders op zelfde rechtspositie worden gebracht als Unieburgers. Echter, in gevallen als het onderhavige houdt dit in dat de derdenlander slechter af zou zijn dan de Unieburger, aangezien een beroep op de Richtlijn voor Unieburgers niet mogelijk is. Nu uit de preambule en artikel 1 van de Richtlijn blijkt dat de Raad gezinshereniging als een fundamenteel recht beschouwd, dienen de bepalingen uit de Richtlijn ten gunste van de vreemdeling te worden

ROEST SINGH ADVOCATEN

uitgelegd.

- In de Richtlijn wordt niet gesproken over situaties waarin iemand zowel de nationaliteit bezit van een derde land alsmede dat van een der Verdragsstaten. Appellante meent dat er in dit op zicht een leemte in de Richtlijn is. Appellante stelt dat bij het opstellen van de Richtlijn geen rekening is gehouden met gevallen van dubbelen nationaliteit. In tegenstelling tot hetgeen de rechtbank heeft overwogen, is appellante van mening dat niet slechts kan worden volstaan met een verwijzing naar artikel 2, sub a, van de Richtlijn. Referente is volgens deze definitie weliswaar geen onderdaan van een derde land vanwege het bezit van de Nederlandse nationaliteit, doch *hiermee wordt afbreuk gedaan aan het feit dat referente ook de Turkse nationaliteit bezit. Zeker* gezien het feit dat de bepalingen van de Richtlijn ter bevordering van het fundamentele recht van gezinshereniging, in het voordeel van de vreemdeling uitgelegd dienen te worden, kan in deze niet worden volstaan met een puur taalkundige uitleg van de tekst van Richtlijn. Appellante stelt dat deze bepaling zo uitgelegd dient worden dat burgers van de Unie die niet over een andere nationaliteit beschikken, niet onder de Richtlijn vallen terwijl burgers van de Unie die tevens op grond van een andere nationaliteit als derdelander aangemerkt kunnen worden, aan het begin van de procedure voor gezinshereniging de keus moeten krijgen met welke nationaliteit zij de procedure wensen te voeren. Een keuze vooraf zal misstanden zoals deze thans spelen, kunnen voorkomen.
- Gezien het vorengaande is het evident dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat appellante geen geslaagd beroep op de Richtlijn zou kunnen doen. Appellant stelt dat zowel vanuit de Nederlandse als vanuit de Turkse nationaliteit van een geslaagd beroep op de Richtlijn mogelijk is. Ten onrechte is de rechtbank tot een ander oordeel gekomen.

Op grond van bovenstaande feiten en omstandigheden meent appellante dat de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd. Appellante verzoekt u al hetgeen reeds eerder in de procedure naar voren is gebracht als herhaald en ingelast te beschouwen .

Appellante behoudt zich uitdrukkelijk het recht voor de gronden van het hoger beroepschrift op een

ROEST SINGH
ADVOCATEN

later tijdstip aan te vullen.

REDEN WAAROM:

Appellante zich tot u wendt met het verzoek, de beslissing d.d. 6 september 2007, verzonden op 7 september 2007 te vernietigen en te bepalen dat appellante alsnog in het bezit van de gevraagde mvv gesteld dient te worden, zulks met veroordeling van verweerder in de kosten van beide procedures.

Hoofddorp, 5 oktober 2007

Gemachtigde,

Bijlage: beschikking d.d. 6 september 2007, verzonden op 7 september 2007